

ge, der har siddet som hendes Lærlinge, og som hun har givet Impulser for deres Virke, mangfoldige Lærere, baade fra Ind- og Udland, har af hende lært, hvilken Betydning en gennemført metodisk Undervisning har for Skolearbejdet.

Det er ikke blot hendes Kærlighed til Arbejdet, det er den Kontakt, hun altid har været i til Livet uden om, der har faaet hende til at søge nye Veje. Derude i Samfundet gærer og bryder det. Øjner man ikke en midtsamlende Idé, det ordnede Samfund, og da Skolen er et Udtryk for Samfundet, den ordnede Skole, en Skole, hvor det spredte og tilfældige faar Hensigt og Mening, hvor de mange Fag samler sig til en Enhed, og hvor Lærerne arbejder i Kontakt med hinanden?

Og Arbejdsskolen, Kravet om, at det praktiske Arbejde skal gennemsyre hele Undervisningen, er den ikke opstaaet, fordi det nære Samarbejde mellem Haanden og Aanden, som skal til for at danne det fuldendte Menneske, er bristet under vor Tids stærke Specialisering. Man maa være blind, hvis man ikke ser, at der finder en Nydannelse Sted, og at denne Nydannelse er nødvendig.

Margrethe Petersen har set og forstaaet den ny Tids Strømning, dens sydende Uro gennemstrømmer hende selv.

En Tanke, der, hvis jeg ikke tager fejl, skylder M. P. sin Tilblivelse, er Tanken om pædagogisk Organisation. Hun var med til at fremsætte den paa et Ombudsmøde. Danmarks Lærerforening holdt i Odense i Julen 1918. Den vandt stor Tilslutning, og den vil, saa vist som Livet har Brug for den, vokse sig stærk. Igennem den vil de spredte Kræfter samles i et fælles Virke for Fremtidens Skole. Margrethe Petersen vil staa midt i dette Arbejde, og hun vil komme med nye Erfaringer og nye Impulser fra den Skole, hun nu bliver Leder af.

Thora Pedersen.

Lovændringer.

Ændringer til Fælleslovene (veltaget paa Fællesmødet i Horsens 1919) er nu trykt og kan faas ved Henvendelse til Hovedkontoret.

Et Nødraab til Dansk Kvindesamfund.

—o—

Ved at betragte Langelinie Affæren og ved at se Forholdene, som de er rundt i vore Provinsbyer, maa enhver sige til sig selv: „Her maa gøres noget.“ Men Spørgsmaalet er, hvad skal der gøres?

Der er mange, der søger at svare paa det Spørgsmaal; vi har Redningsarbejder som f. Eks. Kvindehjælps og Foreningen for vildfarne Børns Redning o. s. fr., men jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, at det er noget i Retning af „at dække Brønden, naar Barnet er druknet.“ Vi maa have et Redningsarbejde, og Ære være de, der paatager sig dette Arbejde; men vi maa ogsaa gøre noget for, at der ikke bliver saa mange, der har Redning behov. Vi maa have vor Børnelovgivning revideret, og dette kan ikke ske for hurtigt. Som Forholdene er nu, er der slet ikke noget, der hedder forebyggende Arbejde, i alt Fald findes det kun paa Papiret, og det er dog det forebyggende Arbejde, der er det eneste virksomme. Her kommer nu Kravet til D. K.: Lav et Lovforslag! D. K. har jo før vist, at det kan gøre det, og det, vi maa kræve af dette Lovforslag er, at vi faar en Institution, der har Pligt til at tage sig af Sagen, naar der sker Anmeldelse om, at et Barn moralsk ødelægges i Hjemmet, og ogsaa har Pligt til at handle hurtigt, saa der ikke hængaar Maaneder, før Undersøgelserne kommer i Gang, for det er noget, som alle vi, der arbejder i Kommuneskolen, kan tale med om af Erfaring. Var Barnet blevet fjernet første Gang, saa kunde det rimeligvis være bleven en nyttig Borger; men Værgeraadet lader Tiden gaa, saa for meget er ødelagt, før Barnet kommer under andre Forhold. Fru Laura Linds Erklæring i Horsens, bærer jo ogsaa Vidnesbyrd om, at Anbringelsen sker for sent. D. K. siger sikkert: „Ead os faa Kvinder ind i Værgeraadene!“ Men dette er ikke nok, for hvilken Garanti har vi for, at vi netop faar de Kvinder ind, der har Vilje til at fortolke den givne Lov i den her antydede Retning, saa den virkelig kan betyde noget for at værne Børnenes Moral, thi Loven fortolkes af de forskellige Værgeraad paa højst forskellig Måde. Nej, vi maa have en Lov, der ikke er til at komme uden om; nu sker det

ofte, at Værgeraadet siger: „Det er en Politisag,“ og Politiet siger: „Det er en Værgeraadssag,“ og saa gaar der maaske et helt Aar hen, og det er hverken Samfundet eller Børnene tjent med. Derfor er det min Bøn til D. K.: Søg at faa lavet et godt Lovforslag, og det saa hurtigt som muligt, da faar vi nok en til at bære det frem. Saa viser D. K., at det har Vilje til at „forbedre Børns Kaar ad Lovgivningens Vej,“ og at det er trofast mod sin Historie, naar det nu, da Kvinderne staa som fuldmægtige Borgere, tager Arbejdet op for den største af alle Kvindesager: Arbejdet for den sædelige Renhed saa vel hos Kvinde som Mand. I saa vigtig en Sag maa man hellere begynde i Dag end i Morgen.

Viborg, den 7. Oktober 1919.

Sigrid Krøhn Jensen,
Ibsgade 16, B.

I Anledning af ovenstaaende skal jeg som Formand for D. K.s Børneudvalg oplyse, at D. K. d. 20. Februar 1919 indsendte et Andragende til det af Regeringen nedsatte Udvalg angaaende en Revision af Børneloven.

I dette Andragende udtaler vi Ønsket om, at de forebyggende Foranstaltninger i den kommende Lov maa faa en mere fremtrædende Plads, end de hidtil har haft, og peger derefter paa hvilke Foranstaltninger, Vuggestuer, Smaabørnsasyl, Fritidshjem med Læsestuer, Værksteder, Dagarbejdsskoler osv., vi anser for nødvendige.

Da det har vist sig, at Antallet af Optagelseshjem og Opdragelsesanstalter ikke er tilstrækkeligt i Forhold til det stadig store Antal Børn, der maa fjernes fra Hjemmet, henstiller vi endvidere, at der oprettes saa mange af disse Institutioner, saa en hurtig Forretningsgang kan finde Sted; vi er nemlig ganske enig med Indsenderen i, at dette er Betingelsen for et virkeligt frugtbringende Arbejde for disse Børn.

Regeringens Udvalg har endnu ikke afgivet Betænkning; men givet er det, at Værgeraadsloven snart vil komme til Revision.

D. K.s Udvalg arbejder nu med Planer om, hvorledes den forebyggende Forsorg kan føres videre og derved komme de 14—18-aarige til Hjælp.

Under Adresse: Elisa Petersen, Riddergade 1, Næstved, vil vi til enhver Tid være glade for at modtage Raad og Oplysninger desangaaende.

Elisa Petersen.